

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Romanorum Pontificum Cum Reflexionibus
Historicis**

Kolb, Gregor

Augustæ Vindelicorum, 1727

VD18 14497719

Seculum Primum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70934)

SERIES ROMANORUM PONTIFICUM.

PARS I.

Seculum Primum.

I. S. PETRUS.

CHRISTUS JESUS Sacerdotum omnium Sacerdos Summus ac Pontifex Supremus in caelos ascensurus, ac rediturus ad Patrem caelestem, haudquaquam reliquit Sponsam suam in terris viduam, novam Ecclesiam; ipse enim per Divinam suam, eamque singularem providentiam eidem adstiterurus perpetuo, humanam tamen operam cum Divina ope etiam conjuncturus, ex hominibus hominem selegit, cui ante alios suas in terris vices commenderet, ut fidelem populum regeret. Fuit is Simon Vir Galilaeus piscator, tribus abhinc annis in discipulorum numerum à Magistro Divino cooptatus: hunc enim à reliquis segregatum his allocutum est verbum Divinissimum; *Math. 16. Et Ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc Petram aedificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non prevalebunt adversus eam. Et tibi dabo claves Regni Caelorum, & quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in caelis; & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in caelis.* Haud satis erat summo Ecclesiae moderatori Deo Simonem semel tantum constituisse, nec semel novi sui officii commonuisse: alias enim cum piscatum abisset Petrus cum sociis Thoma Didymo & Nathanaele ad mare Tiberiadis, ex Magistro tum subito comparente has voces ter excepit: *Simon Joann. 5, diligis me plus his?* quibus verbis eum ter respondisset Petri amor factus quam

R. P. Kolb Series Pont. Pars I.

A

ver-

verbis ardentior, ex Oraculo divino rursus accepit verba potestate Summa plenissima: *Joan. 21. Pasce agnos meos; & pasce oves meas.* Petrus itaque jam non par, sed reliquis discipulis omnibus major, Supremus nempe Sacerdos, ac Pontifex variis jam pro Religione exantlatis laboribus anno ab Ascensione Domini quinto Antiochiæ stabilem Ecclesiæ sedem fixit, ubi septennium pene totum ita est commoratus, ut vicinas nonnunquam inviseret Ecclesias. Inter has & Hierosolymitana fuit, quam ut solatio erigeret, & animaret ad incommoda quævis perferenda, tulit ipse incommodum maximum: ab Herode enim Agrippa in carcerem missus; vitam ipsam brevi amissurus fuisset, nisi Angelica manu liberatus Romam usque iter instituisset in divisione regnorum ac regionum Apostolica Italiam sibi eligens, aut potius Divino nutui intentissimus eò perveniens. Annis igitur viginti quatuor cum aliquot mensibus Romæ omnium Pontifex fuit Primus, ad cujus annos hæcenus Pontificum ascendit nullus, fortè etiam nullus est ascensurus facilè. Hierosolymam inde aliquando redux Concilium indixit primum, in quo primus omnium ipse animi sensa aperuit ac sententiam tulit. Romam verò Hierosolymâ rediens Romanam perrexit miris modis augere Fidem, divisit varias in terras permultis Episcopis; de quibus hunc in modum loquitur C. Baronius ad annum Christi 46. *Habuit à Petro institutos Episcopos Sicilia Pancratium, Marcianum, Berrillum & Philippum; Capua Priscum; Neapolis Asprem; Terracina Epaphroditum; Æquicolæ populi Marcum, alium tamen ab Evangelista; Ptolomeum Nepe; Romulam Fesule; Paulinum Luca; Ravenna Apollinarem; Verona Euprepium; Patavium Prosdocimum; Ticinum Syrum; Aquileja post Marcum, Hermagoram; in Galliis Lemovicenses, Tholosani & Burdegalenses Martialem; Tungrenses, Colonienses & Trevirenses Maternum, nec non Valerium: Rhemeneses Sixtum; Arelatenses Trophimum; Senonenses Sabinianum; Cenomanenses Julianum; Vienna & Moguntia Crescentem; Catalaunum Gallia Memmium; Beturicenses Ursinum; Arvernenses Austremonium; Sanctonenses Eutropium; Germania Eucharium, Egistum & Marcianum; Hispania Torquatum, Thesiphontem, Secundum, Indaletium, Cecilium, Heschium; Euphratium & alios. In Britanniam etiam Petri operâ Evangelium penetrâsse ajunt. Adeò de orbe pene toto, præcipuè verò de Europa optimè meritis D. Petrus in monte Vati.*

Vaticano sub Nerone tyranno cum gentium Doctore Paulo vitam simul & sanguinem pro Magistro suo Christo dedit, à quo dum Româ egredi aliorum Consilio motus paravit, didicit Romam potiùs reverti, ad crucem properare, in cruce mori; crucem enim bajulanti similis Servator Christus, spectabilis factus, continuò dedit animum ac vires maximas, ut Petrus inter crucis amplexus Deo penitus conjungeretur plurimorum Martyrum etiam Pontificum antesignanus Petrus.

II. S. Linus.

VOLATERRIS in Etruria natus anno ætatis suæ vigesimo secundo Romam pervenit, ut litterarum studiis operam suam addiceret. Domus Quinti Fabii fuerat, quæ hospitem primò exceperat. In eadem ita fuit commoratus, ut virtutem litteris graviter conjungeret, novum indies profectum hauriens ex D. Petri verbis & factis, quibus Roma tum primùm bene sapere cœpit. Successus rerum adeò feliciter Lino evenerat, ut post haustam ab Apostolorum Principe doctrinam sacram, ab eodem in Sacerdotum fuerit adscriptus numerum, futurus brevè Vefontinus in Gallia Episcopus, ubi Onasium Tribunum Orthodoxo Dogmate erudiit, atque ex ejusdem facultatibus ædem sacram extruxit Dominicæ Resurrectionis Deiparæ & beati Protomartyris Stephani honoribus dedicatam. Cœpta hæc sacratissima usque adeò securdavit cœlum, ut modò idolorum simulacra solius vocis virtute suis sedibus præcipitaret; modò infernales genios ex malè possessis hominum corporibus pelleret; modò vitâ functis vitam restitueret. Gravis inde tempestas ab idolorum cultoribus excitata Lino Romam persuasit reditum. Romæ igitur Petri in laboribus Apostolicis socius, & ejusdem in officio Successor à Sacerdotibus reliquis electus, summam conscendit sedem, quam Clementem sibi moriturus Petrus in Successorem exoptavit. Superùm id singulari beneficio contigisse, testis est Epiphanius, ne nimirum exemplum primi Pontificis ad imitationem Ecclesiæ noxiam traheret Successores, sed sua Clericis libertas maneret in constituendo summo Præsule. Linus itaque Supremi Sacerdotis munere per annos undecim ita præclare est functus, ut in rebus omnibus præstò foret cunctis, consiliò & auxiliò potentissimus; hujus enim auxiliatricem manum præter alios plurimos experta est Saturnini Consulis Romani filia dæmonio liberata, & idolorum

A cultum ejurare edocta : eam ob causam ab ingratisimo juxta ac iniquissimo Judice Saturnino jussus est vir immortalis vitam ponere mortalem, quam abscidit gladius anno Domini 80. 23. 7bris.

III. S. CLETUS Romanus.

E ROMANORUM numero primus Pontifex pene cum Tito Imperatore in solium fuerat evehus. Annis duobus duntaxat pace frui eidem datum est, totidem nimirum, quot imperavit hic Cæsar, quibus Ecclesiæ incrementum dedit maximum, erectis in urbe ædiculis sacris, in quas fidelium cætus introduxit servato eo ordine, quem Romani etiam hodie servare didicerunt, dum consuetas Stationes, uti vocant, celebrare instituant. Sublato Tito in arenam provocavit Cletum invictissimum pugilem Domitianus, initium faciens secundæ Christianorum persecutioni ; in qua post exantlatos labores plurimos securi percussus Sociis Martyribus in vita & morte præbuit exemplum ad imitationem efficacissimum Anno 93. Sedis 12. Mens. 7.

IV. D. Clemens Romanus.

E UNDEM consecutus est honorem eò certius, quò fugit syncerius, doctus & Lino & Cleto obedire promptissime, quibus simul & Ecclesiæ universæ ut imperaret, ipse Judex Petrus æqui bonique consultuit. Quarto igitur loco creatus Pontifex, quòd Trajano Imperatori impia jubenti non obsecundasset, in Tauricam Chersonesum insulam missus haudquaquam desistit indigenas ibidem virtutibus ac miraculis ad Christum convertere. Quare ejusdem tyranni mandato anchorâ ad collum alligatâ projectus est in mare anno post centesimum à Partu Virginis secundo, postquam anno priori Joannes dilectissimus Christi Discipulus vitam finiit Apostolorum ultimus Ephesi mortuus. Quanti post fata sua apud Superos valeret Clemens, prodidère boni genii, qui in ipsis maris fluctibus sedem marmoream posuisse dicuntur perpetuis aquis testam, nisi cum ejusdem festus dies occurrisset ; tum enim mare octo continuis diebus recedere consuevit, aperiens cunctis fidelibus ad ejus reliquias accessum liberrimum. Quod miraculi genus tanto tempore tenuit, donec corpus integerrimum Romam delatum est, ut coleretur in urbe magna cultu, quàm prius majori. Sedit A. 9. Mens. 6. 23. Novembris in mare præcipitatus An. Christi 102.

Reflexio-

(5)

Reflexiones Historicae supra seculum I.

LECTORES Benevoli ! Primum Seculum paucis absolvimus , dum quatuor summorum Pontificum gesta obiter tantum delibavimus habita brevissimi temporis ratione. Sufficiant tamen ista nobis de primo Pontificum Seculo, quod reliquorum Seculo: um erit basis ac fundamentum. Verumenimvero , exclamant adversarii nostri ; vah ! quam infirmum fundamentum praefigunt suis historiis Romanorum Pontificum adulescentes, Papistae ! certe mendacia pro oraculis vendunt ; his namque paucissimis foliis contradicunt libri plurimi, testes innumeri , tota praecipue Lutheri atque Calvinii schola ; imò ante hos aliquot Saeculis rei veritatem clarissime edocti Romanorum fraudes, vel certe falsitates detexerunt multi ; eos inter fuerunt circ. an. 1324. Joannes Jandunus Perusinus & Marsilius Patavinus , quorum doctrinam eodem Seculo amplexus est circ. 77. Joannes Wicleffus Theologiae Magister in Anglia Academiae Oxoniensis Professor, hujus vestigia pressit altero mox Seculo Joannes Hus Doctor Pragae in Bohemia notissimus , qui praeter alias veritates de Romano Pontifice hanc toti orbi patefecerunt, nimirum Primatum Ecclesiae Romanae supra reliquas primum à Constantino Magno initium sumpsisse, atque adeò nec Petrum, nec ullum alium Romae Episcopum per tria continua Saecula quicquam juris aut potestatis in reliquos Episcopos exercuisse.

His Saeculo post Christum natum decimo quinto circa annum 1517. testis & veritatis assertor egregius, si Superis placet, accessit Martinus Lutherus Theologiae Doctor & Wittenbergae in Saxonia Professor, qui Jacobum Petro longè superiorem Episcopum fuisse scribit ; cum Jacobus Hierosolymae, Petrus verò tantum Romae fuerit Episcopus. Idem ex Platina Saeculo decimi quarti Historico Italo, cui ab ipso Sixto hujus nominis Quarto Pontifice Bibliotheca in Vaticano suprema cura est commissa, ostendit, summam in reliquos Episcopos potestatem à Phoca Imperatorum omnium pessimo concessam denique fuisse Bonifacio III, anno Domini 606.

Luthero consonat Calvinus quondam in Ecclesia Noviodunensi Capellanus, paulò post in pago Pontis Episcopi Parochus ac demum Doctor Genevensis. Hic circa annum 1534. docere coepit, Petrum nunquam fuisse Romae, vel saltem non fuisse Summum Pontificem ; cum suprema

Eccle-

Ecclesiæ Potestas sit penes seniores populi, à Brentio in hoc diversus, quòd eandem potestatem hic penes Principes seculares esse contendat. Centuriatores verò Magdeburgenses asserunt, ad unitatem in Fide conservandam sufficere multas easque diversas Ecclesias, quæ se invicem juvent per datas litteras, atque adeò non opus esse supremo Capite aut Judice. Idem Calvinus ait, Episcopos & Presbyteros jure Divino omnes pares esse. Utitur proin hoc etiam argumento: *Christus est Caput Ecclesiæ, igitur injuriam facit eidem, qui Petrum vel alium nominat Ecclesiæ Caput.*

Magdeburgenses iterum, ut Petrum ejusque propugnatores confundant penitus, recensent quindecim suò judiciò lapsus gravissimos, in quos peccator Petrus inciderit, & se tanta dignitate indignissimum reddiderit. Igitur contendunt alii D. Paulum Petro longè majorem in dignitate, aut sanè eidem æqualem fuisse. Plures alios Romanæ Sedis osiores omitto, unum adhuc alterúmve Lutheri asseclam in medium attulisse sufficiat. Eorum primus sit Velenus; is librum haud exiguum in lucem edidit, in quo octodecim persuasionibus, ut ipse vocat, demonstrasse se putat, Petrum nec semel quidem fuisse Romæ, proin tam Petrum, quàm Paulum, non Romæ, sed Hierosolymis martyrium subiisse. Ad finem verò sui libri hanc ferè posteris reliquit clausulam: *sine ullo dubio pro hoc opere immarcessibilis coronæ mercedem à Deo percepturus sum.*

Ob hæc aliæque speciosa dicta Joannes Hübner Scholarum Rector in Saxonia, ubi de primo Romano Pontifice Petro loquitur, hunc ferme in modum omnia ejusdem descripsisse se se putat gesta, vitam, mortem & martyrium.

Hæc imprimis, si Pontificiis placere cupimus, credamus necesse est; quamvis hæcenus non demonstrarint, Petrum fuisse Romæ; multò minùs pateat, Petrum in annos 25. sedisse Romæ Episcopum; omnium verò minimè liqueat, quòd Petrus visibilem Christi Vicariatum inchoaverit.

Atque ex his aliisque innumeris contra Romanum Pontificem dictariis potiùs, quàm dictis sequentes deducere solent positiones;

- I. Veræ Ecclesiæ Regimen est potiùs Aristocraticum, aut Democraticum, quàm Monarchicum.
- II. Præter Christum non est Supremum Caput in vera Dei Ecclesia.
- III. Petrus nunquam fuit Romæ.
- IV. Etsi Petrus fuisset Romæ, non fuit tamen Summus Pontifex aut Oecumenicus Episcopus,

V. Si

- V. Si fuisset Petrus Supremus Pontifex, tunc posset facile errare Romanus Pontifex in Fide & moribus; Petrus enim bis erravit in Fide & in moribus sæpiùs.
- VI. Aut Constantinus M. aut Phocas Imperatores primùm introduxerunt Primatum Romani Pontificis. Hæc aliâque his similia sunt A catholicorum oracula, quorum tamen falsitatem ut orbi universo manifestam faceret Ecclesiæ purpurâ insignis Doctor Bellarminus, has ferè opposuit veritates.

In Libro primo de Romano Pontifice.

- I. Regimen Monarchicum est omnium optimum.
- II. In vera Ecclesia debet aliquod esse Regimen.
- III. In vera Ecclesia non potest esse Regimen purè Aristocraticum, nec Democraticum, sed à potiori Monarchicum.
- IV. Rex absolutus & liber totius Ecclesiæ solus Christus est.
- V. Ad Principes seculares non potest pertinere Regimen Ecclesiasticum.
- VI. Ecclesiæ Regimen non potest esse penes Episcopos aut Presbyteros.
- VII. In coetu seniorum suprema Ecclesiæ Potestas non residet.
- VIII. In Ecclesia Dei oportet esse Vicarium Christi, penes quem sit suprema Potestas.
- IX. Petra illa, de qua Christus Matth. 16. est Petrus, seu ille ipse homo, qui dicebatur Simon.
- X. Per illa verba Matth. 16. *Tu es Petrus, & super hanc Petram &c.* Petro commissum est Regimen totius Ecclesiæ.
- XI. Per illa verba Matth. 16. *tibi dabo claves &c.* suprema ligandi atque solvendi potestas Petro à Christo est tradita.
- XII. Per illa verba: *pasce oves meas* Joan. 21. Christus solum Petrum allocutus est.
- XIII. Per verbum *Pasce* intelligitur summæ Ecclesiæ Potestas.
- XIV. *Per agnos meos, & oves meas* designata est universa Christi Ecclesia.
- XV. Petrus fuit major dignitate & potestate Jacobo Episcopo Hierosolymitano.
- XVI. Petrus fuit etiam major Paulo Apostolo.
- XVII. Petrus nunquam verè erravit in Fide, nec in moribus, ut Summus Pontifex.

In

In Libro secundo de Romano Pontifice.

XVIII. Petrus fuit Romæ.

XIX. Petrus Romæ mortuus est.

XX. Petrus usque ad mortem Supremus seu Oecumenicus Romæ Episcopus fuit.

XXI. Romanus Pontifex succedit Petro non solum in Sede Romana, sed etiam in Ecclesiastica Monarchia.

Atque has veritates, cum omnes secundâ solum & quartâ exceptâ A catholicis plurimum displiceant, demonstrat C. Bellarminus multis S. Scripturæ textibus, continuis Pontificum literis, plurium Conciliorum Actibus, luculentissimis iisque copiosissimis SS. Patrum tam Græcorum quam Latinorum testimoniis, Theologorum sententiis, Philosophorum rationibus, Historicorum relationibus, rerum experienciis, consuetudinibus, prerogativis, convenientiis, objectorum solutionibus, contrariorum verborum pessimis coherentibus, adversariorum in dicendo & scribendo discordiis &c. quæ omnia si non malè occupato animo velit Lector legere, facile manus dabit veritati. Caterum cum hac in materia locum ferè principem sibi vindicare possint etiam adversariorum iudicio SS. Patres, ideo eorundem per aliquot Secula seriem apponere libuit, ut agnoscat Lector, quo tempore ac ordine vixerint, atque eorum plerique pro D. Petro ejusque Successoribus in universa Ecclesia testimonium dixerint.

Seculum à Nato Christo I.

Anno 71. D. Ignatius post SS. Petrum & Evodium Antiochiæ Episcopus fedit annis 40. Martyrium Romæ passus sub Trajano Imp.

D. Dionysius Areopagita S. Pauli Discipulus fuit Act. 17. sub Hadriano Imperatore vel Trajano, quod ambiguum est, gloriosus Martyr triumphavit.

Seculum II.

Anno 150. D. Justinus ex Philosopho Orthodoxæ fidei assertor ferventissimus vixit tempore Antonini Pij, Marci Aureli & Lucii Veri. In apologia sua ad Imperatorem, Senatam Populumque Romanum

num

manum datâ scribit, à Nativitate Christi ad sua tempora numerari annos 150.

D. Theophilus Episcopus Antiochenus ab Apostolo Petro Sextus. Egesippus scripsit Historiam Ecclesiasticam usque ad Aniceti Pontificatum teste D. Hieronymo & Eusebio.

D. Irenæus Episcopus Lugdunensis & Martyr.

Dionysius Corinthus, quem hoc Seculo scripsisse testatur Eusebius Lib. 2. Histor.

Seculum III.

Tertullianus in Africa natus, primùm maritus, dein vero Presbyter, tandem in Montani hæresin lapsus est.

Clemens Alexandrinæ Ecclesiæ Presbyter, Origenes Magister, sub Severo Imperatore, ut ipse testatur, vixit.

D. Hippolitus Portuensis Episcopus & Martyr, Clementis Alexandrini discipulus.

Origenes Alexandriae in Ægypto natus, Leonidis Martyris filius, Clementis Alexandrini discipulus, deceptus Platonis Philosophiâ in multos errores tandem incidit: unde in quinta Synodo Generali anathema dictus. Numerus librorum ab eo scriptorum ad sex millia ascendit teste Epiphanio.

D. Gregorius Thaumaturgus Origenis auditor anno decimo Alexandri Severi Episcopus Neocæsareæ creatus septendecim tantum animas Orthodoxa Fide imbutas numeravit, moriens autem totidem infideles sua in urbe reliquit. AD. Joanne, quem summè veneratus est, veræ Fidei formulam accepit ab Ecclesia Latina & Græca comprobata.

D. Cyprianus eloquentissimus Carthagine Episcopus sub Valeriano & Gallieno Martyrium subiit, postquam Romanam Ecclesiam adversus Schismaticos constantissimè defendit.

D. Dionysius Alexandrinus Episcopus vixit cum S. Cypriano, pene cum eodem mortuus est.

D. Zeno Veronensis Episcopus sub Gallieno Imperatore Martyrium passus.

D. Victorinus Episcopus Pictaviensis & Martyr sub Diocletiano in summa senectute An. Domini 303, factus est.

285. D. Methodius Tyri Episcopus & Martyr sub Diocletiano.
 290. Lactantius Firmianus senectutem suam ad Constantini M. tempora perduxit.

Seculum IV.

306. Constantinus Magnus imperare cœpit circ. annum 306, regnavit annis 31, scripsit multas Orationes Latinas. Mortuus est anno 337. cùm vixisset annis 76.
 326. Eusebius Episcopus Cæsariensis auctor Chronici, valde se suspectum reddidit de hæresi Ariana; unde ejus auctoritatem septima Synodus rejecit.
 330. D. Antonius Eremicola Scriptor Ægyptiacus.
 340. D. Pachomius ex milite ethnico Monachus probatissimus, scripsit præter alia regulam Monachorum dictante Angelo.
 D. Macarius Senior, S. Antonii Discipulus.
 D. Athanasius Episcopus Alexandrinus, cujus Symbolum probavit Ecclesia universa.
 350. D. Hilarius Pictavorum Episcopus, jam Vir provectæ ætatis ad Christum conversus, Doctor insignis & totius Ecclesiæ Columna dici meritus est.
 365. D. Optatus Milevitanus Episcopus egregios septem libros adversus Donatistas edidit.
 D. Cyrillus Hierosolymitanus Episcopus sæpe de sede sua dejectus fuit, & eidem rursus restitutus.
 D. Ephrem Diaconus Edessenus scripsit plurima opera, quæ teste S. Hieronymo in Ecclesiis post lectionem scripturarum publicè legi solebant.
 370. D. Basilii M. Archi-Episcopus Cæsareensis in Cappadocia.
 D. Gregorius Nazianzenus Episcopus, D. Basilii in studiis & laboribus socius.
 D. Epiphanius Salaminæ Cypri Episcopus, in extrema etiam senectute scripsit libros, teste D. Hieronymo.
 D. Ambrosius Episcopus Mediolanensis.
 380. D. Gregorius Episcopus Nyssenus D. Basilii frater, interfuit Concilio primo Constantinopolitano, & scripsit Symbolum Fidei in ea Synodo editum. Amphic

Amphilochius Iconii Episcopus, DD. Basilio & Gregorio Nazianzeno doctrinâ & eruditione par, teste D. Hieronymo.

D. Hieronymus Presbyter & Doctor Ecclesiæ, mortuus est anno Domini 422. ætatis suæ 91. uti testatur D. Prosper in Chronico. 390.

D. Joannes Chrysostomus Ecclesiæ Doctor, Presbyter Antiochenus, & tandem Episcopus Constantinopolitanus anno Episcopatus sui nono, Christi 407. mortuus est ætat, 52. 400.

Seculum V.

D. Augustinus Episcopus Hipponensis Ecclesiæ Doctor, mortuus est, uti refert Possidius in vita ejusdem anno ætatis 76. Christi 433. 420.

D. Maximus Taurinensis Episcopus, in Festa per annum præcipua & in multorum Divorum laudes scripsit Homilias.

D. Paulinus Nolanus Episcopus notus fuit famâ sanctitatis DD. Ambrosio, Martino, Hieronymo, Augustino &c.

Paulus Orosius Presbyter Hispanus D. Augustini discipulus. D. Cyrillus Episcopus Alexandrinus, Mysterium Incarnationis Dominicæ divinitus edoctus; præfuit Concilio Ephesino I. nomine S. Coelestini Papæ. 430.

Theodoretus Cyri Episcopus in Syria, primùm S. Cyrilli adversarius, sed tandem ejusdem contra Nestorium amicus.

Proclus Episcopus Constantinopolitanus à D. Cyrillo valde commendatus.

D. Eucherius Lugdunensis Episcopus.

Joannes Cassianus D. Joannis Chrysostomi olim Diaconus, profectus in Galliam Massiliæ Presbyter ordinatus est. 440.

Socrates & Sozomenus Historiam Ecclesiasticam scripserunt ab eo tempore, quo finivit suam Historiam Eusebius Cæsareensis usque ad tempora Theodosii junioris Imperatoris: Novatianis tamen etiam erroribus favisse notantur.

D. Petrus Chrysologus Ravennæ Episcopus hortatus est Euthychetem ad obedientiam Summo Pontifici præstandam, nempe D. Leoni M.

D. Leo M. Pontifex, quem vide Sæculo quinto inter Pontifices.

- D. Nilus Monachus Constantinopolitanus D. Joannis Chryso-
stomi discipulus.
- .003 D. Simeon Stylita senior longissimo tempore stetit supra colu-
mnam.
- .004 D. Prosper Aquitanus S. Leonis quondam Notarius, dein verò
Episcopus Regiensis in Provincia Gallia.
460. Idatius Lemicensis in Hispania Episcopus Auctor Chronici,
quod initium suum habet ab Imperio Theodosii I. usque ad
annum 470
490. S. Victor Utcensis Episcopus Vandalicæ persecutionis Scriptor.
495. Vigilus contra Nestorium & Eutychetem quinque libros val-
de eruditos pro defensione Epistolæ S. Leonis & Concilii
Chalcedonensis scripsit. Plurimos testes alios omittamus
in Bellarmino de Scriptoribus Ecclesiasticis, & aliis in libris
facile inveniendos.

Cæterum horum pene omnium Scriptorum impressa typis
testimonia in diversis libri I. & II. capitibus invenire est apud C.
Bellarminum de Romano Pontifice, quamvis non hoc ordine
Seculorum collocata. Ubi profectò legenti apparebit, quàm
infirmis nitantur opinionibus D. Petri, aut potius Romanæ Sedis
in D. Petro osos. C. Bellarminum secuti sunt permulti alii,
inter quos Christophorus Ott, & novissimè P. Vitus Pichler, uter-
que S. J. in superiore hac Germania Sacerdos, qui paucis osten-
dunt veritatem hanc, quam C. Bellarminus tam copiosè expla-
navit. Hos igitur tandem refutent Pontificum Romanorum ini-
mici, veluti C. Bellarminus Calvinum, Lutherum, Velenum, Illy-
ricum, Nilum, Magdeburgenses &c. confutavit; huic uni tan-
dem respondeant, velut ipse respondit universis, aut fateantur
verbò, quod opere inficiari nequeunt, à se nimirum fabulis, aut
potius perniciosissimis mendaciis decipi juventutem, cui cum la-
cte Historiæ amorem instillare consueverunt, noxium sanè toxi-
cum, si veritate perpetua non condatur. Delebo interea ego
præter alia in libris Joannis Hübneri fol. 7. de Roman. Pont.
verba hæc: *Papiste docent, quod Petrus Apostolus anno post Chri-
stum natum 43. Romam pervenerit, & sedem Romæ Pontificiam*
fun-

fundavit: Petro autem successisse ajunt annos 1657. nunquam interrupta serie notum omnibus Pontificum numerum. Verum enim vero incumbet Papis probandi onus centipondio gravius eoque, donec haec omnia demonstrarint &c. delebo, inquam, haec verba plus quam satis refutata, & à me refutanda:

Ne enim Lector multum volvere cogatur C. Bellarminum, vel Authores alios, qui prolixis argumentis tres praedictas de D. Petro veritates dilucidarunt; hinc easdem ego brevi discursu conabor hic uberius oculis subjicere.

Affero itaque primò:

D. Petrus fuit Romae.

In quaestionibus facti, qualis procul dubio haec est, principem sibi locum vendicarunt perpetuo auctores quavis exceptione majores; tales igitur Lectori nunc praesentes sisto.

D. Petrum fuisse Romae docet Papias Apostolorum discipulus teste Eusebio lib. 2. Hist. cap. 15. D. Hieronymus lib. de Viris Illustr. Tertullian. lib. 3. contra Marcionem, & lib. contra Judaeos, ubi ostendit, Babylonis nomine in Apocalypsi D. Joannis intelligi Romam ethnicorum adhuc confusione inundantem.

D. Irenaeus lib. 3. cap. 3. Euseb lib. 2. cap. 14. Arnobius lib. 2. contra gentes. D. Epiphanius haeresi 27. D. Chrysostr. in Psalm. 48. Orosius lib. 7. Hist. cap. 6. D. Leo serm. 1. de natali Apostolorum. Theodoretus in cap. 1. ad Rom. D. Gregor. Turon. lib. 1. Hist. cap. 25 &c.

Omitto hic auctores plures alios, quorum multitudine & gravitate convictus Calvinus lib. 4. instit. cap. 6. palinodiam cecinit, & propositionem hanc suam in cap. Hierem. prolatam: *Roma nunquam vidit Petrum, ut arbitror, revocavit his verbis: propter Scriptorum consensum non impugno, quod Romae mortuus sit Petrus (atque adeo fuerit Romae) sed Episcopum fuisse, praesertim longo tempore, persuaderi nequeo.*

Omitto hic etiam Historicos plurimos, quorum auctoritati & consensui cum aliud respondere non valeret Lutherus, his dictis in Symposiacis suis cap. de Anti-Christo se nodum solvisse Gordium

existimavit: omnes quidem Historiae fatentur, Petrum primum Romae Episcopum fuisse, sed meræ sunt fabulae. Veritatem itaque hanc tanta jam auctoritate fulcitam ut Hübnerus cum sociis capiat amplius, veritatem ferè similem negabo ipsi hisce vocibus: *Lutherus nunquam fuit Wittenbergæ.* Occurret enimvero mihi continuo Hübnerus, simulque inter risus & cachinnos opponet testimonia Scriptorum firmissima, quibus contradicere non nisi fatuus audebit. Verùm respondeo ego; si Scriptorum testimoniis *Lutherum Wittenbergæ fuisse* asserentibus oportet tam firmam adhibere fidem, cur *Romæ D. Petrum fuisse* dubitatur, cum longè major pugnet auctoritas pro Roma & D. Petro, quàm pro Wittenbergæ & Luthe-ro? Accedit, quòd D. Petri Romæ præsentiam per quindecim Sæcula ferè nemo negaverit, Lutheri verò Wittenbergæ præsentiam per duo solùm Sæcula Authores affirmarint tempore haud viciniore Lutherò, quàm ex antiquissimis nonnulli Scriptores fuerunt D. Petro.

Assero nunc secundo:

Divus Petrus Romæ fuit per multos annos.

Veritatem hanc docet D. Irenæus lib. 3. cap. 3. Tertullian. de præscript. D. Cyprian. lib. 1. epist. 3. ad Cornel. Euseb. in Chron. D. Epiphani. hæresi 27. D. Athanas. in epist. ad solitar. vitam. D. Doroth. in Synopsi. Sozomen. lib. 4. cap. 14. D. Optat. lib. 2. contra Parmenianum. D. Ambros. lib. 3. de Sacram. D. Hier. de Vir. Illustr. D. August. lib. 2. cap. 21. contra literas Petilian. D. Prudent. in Hom. de S. Laurent. D. Prosper lib. de ingratis. D. Isidor. in vita Petri &c.

Etsi horum plerique annos 25. clarè omnino non exprimant, eosdem tamen annos expressit D. Hieronymus, Isidorus & Eusebius; reliqui verò eam adhibuere scribendi methodum, ut ex eadem colligere liceat annos permultos, quibus Romæ Supremum fuisse Episcopum perhibent.

Agedum Hübnerè, si legeres in Hieronymo vel Eusebio &c. hæc verba: *Petrus Romæ non sedit annis 25.* an non tota Lutheranorum cohors sibi gratularetur plurimum, & Pontificios diversam opinionem propugnantes rideret? rideamus igitur & nos Pontificii vestram fidem, quâ negatis, D. Petrum in annos multos Romæ fuisse Epi-

Episcopum. Audiamus hac super re Calvinum & non Lutetium. Dicit hic nempe *omnes quidem Historia fatentur, Petrum fuisse primum Romæ Episcopum in annos multos, sed meræ sunt fabulae.* At si Hieronymi, Isidori, Eusebii &c. Historiæ sunt meræ fabulæ, qua quæso veritate nititur tua & tuorum, Luthere, Historia? Edic quoque, Calvine, si *propter consensum Scriptorum non impugnas, quòd Romæ sit mortuus Petrus, cur persuaderi nequis, Romæ Petrum fuisse Episcopum, & quidem longo tempore?* non minùs enim hoc, quàm illud anthorum multitudo maxima summo consensu testatur. An fortè sit minor autoritas testium tantorum de *annis Petri*, quàm de *morte Petri* testimonia perhibentium?

Pergam hìc instare magis Hübnero & Sociis: novit orbis Christianus universus, D. Petrum post Christi Domini Passionem in annos permultos vitam protraxisse. Lubeat itaque nunc respondere,

- I. Quibus in terris vitam protraxerit.
- II. Quibuscum sociis egerit.
- III. Quibuscum adversariis certarit.
- IV. An etiam miraculis conspicuus fuerit.
- V. Quo anno fatis concesserit.
- VI. Quo mortis genere extinctus fuerit.
- VII. Ubi sepulchrum invenerit.
- VIII. Quos Successores proximos habuerit.

Ad has aliàsve interrogationes respondere oportet eos, qui D. Petrum multis post Christum mortuum annis vixisse affirmarunt, Romæ nihilominus extitisse negarunt. Respondit equidem Udalricus Velenus Lutheranus quondam Scriptor: *D. Petrus Hierosolymis Martyrium sustinuit.* At non perspexit Vir incautus, se in Scyllam incidisse, dum voluit vitare Charybdim: ex hoc unico quippe responso oriuntur quæstiones aliæ non pauca: esto enim, quòd Martyrium Hierosolymis subierit D. Petrus, & tum interrogare liceat,

- I. Quo anno Martyrium subiit?
- II. An solus, an cum Sociis Martyribus?
- III. An subiit jubente Tyranno Herode vel alio?
- IV. An in crucem actus, an gladiò percussus fuit?

V. An

V. An Martyris ossa Hierosolymis sepulchro illata sunt?

VI. An fortè Romam translata?

VII. Si Romam translata sunt, quo tempore, quo auctore, quo duce & custode mare superârunt &c.?

En! quantus Veleno nodus superfit solvendus, cui profectò haud sufficiet Alexandri M. gladius. Autoritate nimirum hic opus est & ratione, non vi & ferro. Fac verò, ita interrogas Hübnerem, Autores Pontificios; hi sanè promptissimè hunc ferè in modum respondebunt:

I. D. Petrus à Passione Domini annis 5, Hierosolymis habitare perrexit. Annis dein ferè 7, Antiochiæ insumpsit. Demum annis ferè 25, Romæ Pontificatum auspicatus fuit. Ita testatur consensus plurium Patrum & plurimorum Historicorum.

II. D. Petri Romæ focii per aliquod tempus fuerunt D. Paulus, D. Marcus &c. Ejusdem discipuli præter superius enumeratos extiterunt DD. Linus, Cletus, Clemens, Pudens Senator Romanus, nec non Procellus & Martinianus in captivitate Mamertina à Petro conversi, Ita rursus habet authoritas Veterum Historicorum maxima.

III. Romæ certavit præcipuè cum Simone Mago. Ita ex D. Isidoro & multis aliis intelleximus.

IV. Christum Divinum Magistrum suum crucis pondere onustum sibi Romæ obvium habuit. Ita scripsit DD. Ambros. Gregor. M. Egesippus. Vide Jodocum Coccium.

V. Anno Christi 69, Martyrium subiit. Ita habet ferè omnium Chronologia.

VI. Socius Martyr fuit D. Paulus, qui mandante Nerone anno sui Imperii ultimo aut penultimo gladiò fuit percussus, D. Petro in crucem acto. Ita habet Euseb. lib. 2. Histor. cum quo convenit omnium veterum Scriptorum calamus.

VII. Romæ uterque Martyr tumulum invenit, ad quem concurrere in hunc usque diem solet ex orbe universo Populus Christianus.

VIII. Successores sibi proximos habuit Linum, Cletum, Clementem. Ita ipsimet scribunt auctores Aetholici plurimi, quibus facilius erit omnem Romanorum Imperatorum successionem vel potestatem negare, quam Romanorum Pontificum successionem,

potestatem aut dignitatem in dubium vocare : Imperatorum enim aut successio aut potestas iis non fulcitur argumentis, quibus suffultam esse Pontificum successionem, potestatem & dignitatem ostendit C. Bellarminus, & multi alii authores Pontificii nunquam refutati, nunquam refutandi,

Assero nunc tertio :

D. Petrus Romæ fuit Episcopus, seu visibilem Christi Vicariatum inchoavit.

Robur hac in parte robustissimum dabit authoritas Patrum & Historicorum veterum : igitur tam horum, quam illorum utar hic solum testimoniis :

I. Eusebius in Chronico anni XLIV. hæc habet : *Petrus natione Galileus Christianorum Pontifex Primus, cum primum Antiochenam Ecclesiam fundasset, Romam proficiscitur, ubi Evangelium prædicans XXV. annis ejusdem urbis Episcopus perseverat.*

II. D. Epiphani. hæresi 27. sic ait : *Episcoporum in Roma successio hanc consequentiam habuit : Petrus & Paulus, Linus, Cletus, Clemens, Evaristus, Alexander &c.*

III. Tertullian. lib. de præscript. ita disserit : *evolvant ordinem Episcoporum suorum ita per successiones decurrentem, ut primus ille Episcopus aliquis ex Apostolis vel Viris Apostolicis fuerit.*

IV. D. Cyprianus lib. 1. epist. 3. ad Cornelium hæc scribit : *Navigare audent ad Petri Cathedram, atque ad Ecclesiam principalem, unde unitas Sacerdotalis orta est &c.* Et lib. 4. epist. 2. ad Antonianum : *Factus est Cornelius Episcopus, cum Fabiani locus, id est, cum locus Petri & gradus Cathedra Sacerdotalis vacaret.*

V. D. Dorotheus in Synopsi inquit : *Linus post Corypheum Petrum Romæ Episcopus fuit.*

VI. Sozomenus lib. 4. cap. 14. hæc refert : *Non sine Divina providentia factum est, ut mortuo Felice solus Liberius Romanæ Ecclesiæ præset, ne Petri Sedes ullâ infamie maculâ aspergeretur.*

VII. D. Optatus lib. 2. contra Parmenianum ait : *Igitur negare non audeo, scire te in urbe Petro primum Cathedram esse collatam,*

R. P. Kolb Series Pont. Pars I.

C

VIII. D.

VIII. D. Augustinus lib. 2. cap. 51. contra literas Petiliani sic urget: *Cathedra tibi quid fecit Ecclesie Romanae, in qua Petrus sedet, & in qua nunc Anastasius sedet?*

Denique addo verba ex S. Codice, nimirum ex Evangelio Matth. c. 16. & Joan. 21. petita: *Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc Petram aedificabo Ecclesiam meam &c. Et tibi dabo claves regni caelorum, & quodcumque ligaveris super terram &c. Pasce agnos meos, & pasce oves meas &c.* Quas voces Evangelicas profecto & prima & media Ecclesia de D. Petro tanquam *Romanae Ecclesiae Supremo post Christum Capite* constanter intellexit. Quisquis verò Adversarium se mihi hic statuit vel Hübnerus, vel Hübneri, amicus, is doceat, obsecro, Oracula hæc Evangelica in diverso à *doctrina Romana* sensu primis à nato Christo seculis fuisse vel à Patribus, vel S. Codicis interpretibus, vel quibusvis denique magni nominis authoribus aut credita, aut fidei populo proposita. Hoc si me Doctor adversarius rite docuerit, magnus is mihi erit Apollo. Si verò aqua hæreat ipsi, & eidem de sensu ac interpretatione prima simulque antiquissima, quæ eadem est cum nostra, testimonium dicant primis seculis Patres ac Doctores proximi, Hieronymus, Epiphanius, Augustinus, Cyprianus, Optatus & alii plurimi, obtestor te, Lector amicissime, quid habet, quod viro dignum reponat pugil heterodoxus?

Plurima alia testimonia huc maximè servientia Lectori exhibet C. Bellarmin, lib. 2. de Rom. Pont. c. 4. Igitur veritati omnino consonum est, D. Petrum fuisse Romæ, fuisse Romæ permultos annos, fuisse Romæ Principem Episcopum, atque adeò visibilem Christi Vicariatum inchoasse.

Alter hoc Seculo Pontifex fuit Linus, quem Magdeburgenses deridiculo exponendum censuerunt, quòd præceperit, ne foeminae rebus Divinis interessent, nisi capite decenter cooperto. Non meminerunt nempe dictorum S. Pauli 1. Cor. 11. ubi idem præcepit. Vel igitur etiam Paulus erravit, vel Magdeburgenses sua crisi suam insaniam prodiderunt. Primum fortassis concedent ipsi; alterum verò dum verbò negant, ipso fatentur opere fati.